

זה - סוד של שמי ירכים של זה א"ח שנביאי אמת אחותים בו. ועוד א"ח, רמז לפסוק שאמר (שר השירים ח) פתחי לי אחתי, ואחר כך אמת ויציב. ומהדוע וכייאב זה מרגומו? אלא זה יעקב וזה יוסף, וצריך להתדבק בשנייהם.

ואחר כך תפללה של עמידה. שלשה ראשונות שען מגן, ומchia, והאל הקדוש. מגן יש בה ארבעים וששים פבות, סוד של שם הקדוש של ארבעים וששים אותיות. ויש לכללו לבב והתקשרות בשלבהת בגחלת באבהה. וזה היא ברכה של הימין.

מחיה - יש בה מ"ט פבות, בסוד של חמישים שערם חסר אחד. ויש שם בגבורה ה', והוא א'ת'ה גיבור לעולם א'דנ'י. ובסוד שלו אגלו"א ובסוד אחר יגול"א. והכל סוד אחד מגבורות של הברכות של יהודה בראשית מטו: א'ת'ה יודוך אחיך, ג'ור אריה יהודה, לא יסור שבט מיהודה, א'סרי לגפן עיריה. מתעורר יהודה בגבורה קדושה, וזה היא ברפת השמאלה.

בקדשא יש ארבע עשרה תיבות, אשר אמירות ארבע אותיות. וזה כולל לכל האדרדים ומאהר מסוף העולם ועד סוף העולם. שלוש אחותוניות אין בחשפות זה של התבות, והן רצח ומודים, שני עמודים תומכי התורה. שם שלום - עץ החיים שהיא שלום הבית, שלום של הכל. וביניהם באמצעתם אלו הברכות שתקנו הקדמונים, וכך בארות.

לאחר ששים תפלותו והודה על חטאינו - נפלות אפים. שכך נפלות ותחנונים ובקשות ונפלות

דנבייאי קשות אחידן ביה. ועוד א"ח רמז לפסוק דאמר (שיר השירים ח) פתחי לי אחתי, ולברך אמת ויציב. ואמאי ויציב, דא תרגומו. אלא דא יעקב ודא יוסף ואצטראיך לאתקבקא בתרווייהו.

ולבדה צלotta מעומד. תלת קדמאות דיןון מגן, ומchia, והאל הקדוש. מגן, אית ביה מ"ב תיבין, רזא דשמא קדיישא דמ"ב אתוון. ואית לאכללא ליה בלבא ולאתקשרא בשלוחובא בגחלטה ברוחיהם. ודא איה ברכאתה דימינא.

מחיה, אית ביה מ"ט תיבין ברזא דחמשין תרעין חסר חד. ואית שמא בגבורה ה', ואיהו אט'ה גיבור לעולם אדנ'י. ורزا דיליה אגלו"א וברזא אחרא ג'ל'א. וכולא רזא חדא מגבורתא דברקאנ דיהודה, (בראשית מ"ט) א'ת'ה יודוך אחיך, ג'ור אריה יהודה, ל"א יסור שבט מיהודה, א'סרי לגפן עיריה. בדא אתער יהודה בגבורתא קדיישא ודא איה ברכאתה דשמאלא.

קדושה אית בה ארביבר תיבין, עשר אמירות וארבעתאות. ודא כליל לכל סתרין ואחד מסיפוי עולם עד סיפוי עולם. תלת בתראי לאו איןון בחושבן דא בתיבין, וAINON רצח ומודים תרין עמודים תמכה דאוריתא. שם שלום אילנא דחמי דאייהו שלמה דבריתא, שלמה דכלא. וביניהו באמצעתה איןון דברקאנ דתקינו קדמائي והכى אוקמו. לבדה דסיטים צלotta ואודי על חובייה, נפלת אנפין. דהכى אוקמייה דיעבד כל מה דעבד משה רבינו עליו השלום

בארות, שיעשה כל מה שעשנה משה רבנו, עליו השלום, נפלות ותחנונים ובקשות ונפלות

אפים, שפטותם (דברים ט) ואותנפְלָל לפְנֵי ה'. וכיוון שנכנס בכל אלוי הפטרכות העליונות ונקשר הפל בכם, יש לרשות למיטה. הויאל וירד למיטה, ארייך נפילת אפים באלר בית.

מה הטעם? כיון שההפטפל פפלתו והודה על חטאינו, מכאן ולקלה מראה עצמו שמוסר נפשו לקונו באחבה, שפטותם (תהלים כה) אליך ה' נפשי אשא. וכן לו לאותו צד שמצואה בו מיתה, עוזה לו נחת. ועל זה באלא בימתו זו אין בה לא ואיז ולא קו"ף ולא ב"ית, ויש בה אותן פ' במקומה (בסטוחה). מי שמסר טעמו משום שנפשיה זו שמוסר בן אדם נפשו למיתה, ציריך לבון רצונו ולעשנות נחת רוח לצדר ההוא שמצואה בו מיתה, פמו שעוזה הקור בחרבה בחרבה בהרים; מראה עצמו כמו מה לפנינו החיות, משום שמחחד מהם, וככאשר מתקרבים אליו וחושבים לאכל ולהרג אותו, רואים אותו שנופל וממת, וחושבים שהוא מת, והוא חזרים לאחוריהם. ועל זה הספקו שלוש אותיות אלו שלא ירעו בהם אלא הקדוש ברוך הוא בעצמו.

ועם כל זה, ברצונו הלב משים עצמו ומוסר לו נפשו באחבה, וקדוש ברוך הוא חושב עלייו כאלו נוטל נשמו ממנה. משום שיש חטאיהם שעוזה אדם שלא מתפרקם אלא בשעה שייצאת נשמותו ממנה מזיה העולם. זהו שפטותם (ישעה כב) אם יכפר העון מהה לכם עד תמתונן.

ועתה שנחשך בעדו, שגטול הקדוש ברוך הוא את נשמותו והוא נתן לו ברצונו, ואוקה שעזה עומדת לכפרה על כל

צלותין ותנןין ובעתין ונפילת אנפין, דכתיב (דברים ט) ואთנפְלָל לפְנֵי ה'. וכיון דעתך בכל אינון דרגין עליין ואתקשר כלל בכלחו, אית לנטה למתה. הויאל ונחית למתה, איצטרא נפילת אנפין באלא ביתה. מאו טעמא, כיון דעתך צלותיה ואידי על חובייה מכאן ולקלה אחזי גרמיה דמסר נפשיה למאריה ברחיםמו דכתיב (תהלים כה) אליך ה' נפשי אשא. וניחא ליה לההוא סטרא דשרא היה מותא עבד ליה נ Nicha. ועל דא באלא ביתה דא, לית בה, לא ואיז ולא קו"ף ולא ב"ית, ואית בה פ' באתריה (פ"א בסופיה). מאו דמסר טעמא, בגין דגפילה דא דמסר בר נש נעלם בעבד נחת רוח לההוא סטרא רעותיה ולמיעבד נחת רוח הקוף בחרבה דשרא היה מותא, כמה דעתך הקוף בחרבה בגין. אחזי גרמיה כמית קמיה חיות, בגין הדחיל מנהון. וכך קריין לגביה וחשבי למייל ולקטלא יתיה, חמאן יתיה דגפיל ומית וחשבי דאייה מית וכדין מבן לאחורה. ועל דא אסתלקו תלת אהונן אלין, דלא ידע בהו אלא קדשא בריך הוא בלחוודוי.

ועם כל דא ברעותא דלבא שי גרמיה ומסר ליה נפשיה ברחיםמו, וקידשא בריך הוא חשיב עליוי באילו נטיל נשמתיה מניה. בגין דאית חוביין דעתך בר נש דלא מתפרקן אלא בשעתה דנקחת נשמתיה מניה מהאי עולם. הרא הוא דכתיב (ישעה כב) אם יכפר העון הזה לכם עד תמתונן.

והשתא דאתחשיך ליה דנטיל קדשא בריך הוא נשמתיה ואייה יהיב ליה ברעותא, וההייא שעתה קיימה לכפרה על כל חובי ואשלים לכל סטרין, ולהויא סטרא